

Поштовани,

Члан Комисије за жалбе Златко Чобовић сматра да сам текстом „Медијски вештак подржава ‘копи-пејст’ новинарство” укаљала његов углед. О томе је требало раније да размишља. Ако не пре, онда крајем марта на седници Комисије када је овај судски вештак за ауторска права и то баш у области медија, гласао да није прекршен кодекс тиме што је један таблоид („Куир”) покрао податке са једног портала („Пиштаљка”) и представио их као своје.

Чобовићу смета што сам инсистирала да је реч о крађи, тврдећи да у ономе што је урадио „Куир” нема ни речи о плагирању. Нажалост, мораћу да исправим сва четири Чобовића - и новинара, и члана Комисије, и писца, а понајвише Чобовића лиценцираног судског вештака. Дефиниција каже да је плагијат „употреба туђих речи, фраза, реченица, или идеја без навођења извора”. Кад судски вештак за ауторска дела не зна дефиницију плагирања онда сматрам да јавност има озбиљне разлоге да се забрине за судбину оних судских спорова у којима се буде појављивао вештак Златко Чобовић.

Желећи вероватно да докаже своју стручност, да јавност убеди како уме да препозна крађу, Чобовић је на моје три реченице (две плус наслов) одговорио на осам куцаних страна. Али уместо аргумената, Чобовић увредама и бесмисленим објашњењима покушава да ми припише новинарске грехе. У тужби је замерио што сам указала

читаоцима „Политике” да је Комисија променила став о плагирању. Он тврди да није.

На седници одржаној не тако давне 2012. расправљало се о тужби „Пиштаљке” на текст из „Вечерњих новости”. Ситуација идентична оној с краја марта - податке из текста који је објавила „Пиштаљка” искористиле су „Вечерње новости”, а да се нису позвале на поменути портал. Тада је новинарка „Времена” Тамара Скроза сматрала да је „питање елементарне части да се колеги који је нешто открио ода признање” тиме што ће се навести извор. Комисија, међу чијим су члановима била и два адвоката Божо Прелевић и Зоран Ивошевић, једногласно је утврдила прекршај кодекса. Закључено је тада да су новинари и уредници дужни да поштују ауторска права колега и да уважавају њихов труд да истраживањем дођу до информација тако што ће их навести као изворе.

Скроза је још увек члан Комисије, али је на мартовској седници у случају „Пиштаљке” и „Курира” другачије гласала. Казала је, што ни Чобовић не спори, да „нема ту проблема са плагирањем”.

Иако Чобовић 2012. није био члан Комисије, на Сајму информисања је наглашено указивао да на ауторска права српски медији не обраћају пажњу.

„Без дозволе и навођења имена аутора и извора, плаћања ауторских хонорара, преузимају се делови или цели текстови, а о фотографијама да и не говорим”, пренео је Фонет Чобовићеве речи.

(http://www.danas.rs/danasrs/ukratko/savet_mediji_krse_kodeks.83.html?news_id=100342#sthash.ZBzuzJ59.dpuf)

Како то назвати другачије него променом става? Тако су, бар по поменутих изјавама, Чобовић и Скроза доживели унутрашњи преврат.

Медијски форензичар и члан Комисије негодује што га нисам позвала, каже да сам била дужна да му омогућим да изнесе свој став. Део текста који је Чобовићу споран је управо осврт на његов став, односно одлуку са мартовске седнице да „Курир” није прекршио новинарски кодекс иако је неспорно да су отели податке до којих је „Пиштаљка” дошла вишемесечним радом.

Да ли Чобовић овом тужбом жели да поручи да је после његовог закључка свака даља расправа непотребна? Да ли мишљење шест чланова Комисије да „Курирова” крађа уствари није крађа, треба да постане света књига?

Смета му и наслов. Хајде, реците ми, којем новинару и којем уреднику би промакло да у наслов стави једну тако атрактивну чињеницу – да онај ко има лиценцу Министарства правде да пред судом вештачи да ли је неко ауторско дело плагијат или није, на седници Комисије за жалбе даје подршку плагирању? Само оном без новинарског нерва!

Чобовић зато свесно манипулише члановима Комисије. Нада се, ваљда, да чланови неће бити савесни, да ће пропустити да прочитају текст „Медијски вештак подржава ‘копи-пејст’ новинарство” и тако поверују у његову искривљену истину. Нигде нисам навела да је рекао да подржава копи-пејст новинарство, нигде га нисам цитирала. Чобовић је то доказао, гласајући да нема прекршаја кодекса!

Када је реч о случају „Политике” и „Блица”, неистина је да нисам потпуно, објективно и благовремено обавестила јавност. У тексту „Медијски вештак подржава ‘копи-пејст’ новинарство” осврнула сам се на нешто о чему сам већ детаљно писала. 3. јуна 2015. Текст „Блиц” објављивао текстове ‘Политике’ као своје” написала сам непосредно по доношењу одлуке Комисије за жалбе.

Жао ми је што Чобовић није послао „Политици” деманти. Била је то за њега одлична шанса да му, после четири деценије дуге каријере, текст изађе у листу који представља драгуљ српског новинарства.

С поштовањем,

Вишња Аранђеловић